

Denisa Čižmárová

Ani s muži, ani bez nich!

MOTÝL

Denisa Čižmárová

Ani s muži, ani bez nich!

Copyright © Denisa Čižmárová 2013
Design © Motýľ design 2013
Cover photo © detailblick/Fotky&Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-89482-78-8

Denisa Čižmárová

Ani s muži, ani bez nich!

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Konečne prišla jar. Môžem zabudnúť na depresívnu zimu a rovnými nohami skočiť do elastických pulóvrikov s výstrihmi po pupok, tenkých sukničiek a lodičiek s desaťcentimetrovými podpätkami. Teda aspoň dúfam. Nevážila som sa už pár mesiacov a nerada by som spadla do ďalšej depky.

Otvorila som okno, aby som vpustila dnu prvé slnečné lúče, a potom skriňu, aby som sa rozhodla, čo si oblečiem do práce. Napokon som otvorila ústa nad neporiadkom v mojej skrini, ale skôr než mi stihla spadnúť sánka až na zem, skríkla som: „Saša, ja ťa zabijem!“ Prudké buchnutie vchodových dverí ma len uistilo v tom, že sa mi v skrini prehrabávala moja sedemnásťročná dcéra.

Cez okno som sledovala, ako si rezko vykračuje do školy v mojich značkových džínsoch a čaptavým krokom deformuje moje stoeurové kozačky. Keby potrebovala darovať obličku, neváhala by som ani sekundu – ale moje najobľúbenejšie kozačky?!

Rýchlosťou blesku som sa obliekla a bežala som do práce. Hoci naša firma sídli neďaleko, bez auta by som meškala pravidelne.

Vo dverách kancelárie som sa zrazila s kolegyňou Lenkou. „Dobré ráno, Renátka,“ privítala ma sklesnuto. Takto ma volala, len keď nemala náladu.

Lenka je slniečko – nizučká, útlučká, krásna a vždy usmiate tridsaťosemročná babenka, ktorú ustavične deptá jej za komplexovaný manžel.

„Miloš zasa vyvádza?“ spýtala som sa.

„Nechaj to tak, Renátka, bež za Piraňou, už ťa čaká.“

Piraňa je moja šéfka a to pomenovanie je pre ňu príznačné – vysoká, so špicatým nosom, špicatými zubami, na nohách špicaté topánky... Pri nej sa aj ja – skúsená štyridsiatnička – cítim ako sopliak.

Zaklopala som na dvere jej luxusne zariadenej kancelárie a vstúpila som do jamy levovej. Prebodla ma svojím pohľadom, no bolo mi to jedno. Veď sa má na čo pozerieť. Na rozdiel od nej mám čo vopchať do podprsenky, výšku stosedemdesiatpäť centimetrov a vypracovanú postavu – ona o tom môže akurát snívať.

„Renáta, posledný raz vás upozorňujem, že pracovná doba platí pre všetkých rovnako. Ak sa to bude ešte raz opakovať, vyvodím z toho dôsledky. Teraz môžete odísť.“

„Tak čo?“ spýtala sa ma Lenka po mojom návrate.

„Nič, klasika. Zdeptala ma zavčas rána kvôli pätnástim minútam. Už sa z toho stáva každodenný rituál. Nechceš ju zoznámiť so svojím Milošom? Ten by jej možno zrazil hrebienok.“

„No dovoľ! Hoci je to dilino, je to môj manžel.“

Bože, tá snád' nedostane rozum ani v šesťdesiatke. Uprene som sa zahľadela na jej krásne črty tváre, peknú postavičku a sama pre seba som skonštatovala, že keby mala ešte aj rozum, bola by dokonalá.

Cestou domov som zavolala najlepšej kamoške Tine a uistila som sa, či platí večerné cvičenie. Bez Tinky a Lenky si svoj voľný čas neviem predstaviť. Po rozvode stáli obe pri mne, hoci sa navzájom veľmi nemuseli a len pomaly si hľadali

k sebe cestu. Teraz sme už zohratá trojka, a to aj napriek tomu, že všetky sme z iného cesta.

Lenka má krásne desaťročné dvojčky Peťka a Paťka, býva vo vilovej štvrti, je finančne zabezpečená a do práce chodí len preto, aby pri svojom Milošovi neskončila v blázinci. Je perfektná matka a oddaná manželka, skrátka ideálna hus.

Chlapi však potrebujú semetriky, ako je Tina. Tá vo svojej štyridsiatke práve dosahuje vrchol sexuálnej aktivity, ale to tvrdí už pätnásť rokov – odkedy ju poznám. Ako povedal jej posledný frajer: „Je to feministická sviňa, ale rozkošná.“

Veru, Tina sa s chlapmi nebabrala, ale je chvályhodné, že si nikdy nezačala so ženatým, hoci v našom pokročilom veku je čoraz ťažšie nájsť schopného nezadaného muža. No ako vraví Tina, po každom jej zostanú hodnotné spomienky. Ten posledný bol plastický chirurg, a tak jej po ňom zostali krásne, okrúhle, silikónové trojky. Nádherne dopĺňajú jej kyprú postavu, plné pery a záplavu ryšavých kučier. Pri nej stratí hlavu každý chlap. Až na jednu výnimku.

Môj bývalý manžel stratil hlavu kvôli dvadsiatke. V tom čase sa mu prestal prekrvovať mozog, pretože všetka krv mu cirkulovala do slabín. V rekordnom čase omladol a zákonite aj osprostel. Dlhé mesiace som sa snažila zachrániť naše manželstvo, apelovala som na našu Sašku, ktorá mala vtedy len štrnásť rokov, ale márne. Hormóny boli silnejšie.

Chvalabohu pristúpil na všetky moje požiadavky (veď som mu venovala svoje najkrajšie roky života), kúpil nám so Saškou luxusný trojizbový byt v novostavbe a zanechal auto aj trpké spomienky.

Zaujímavé je, že prvé dva roky som bola troska ja a teraz je troska z neho. Čoraz častejšie som mu robila psychoter-

peutku. Spočiatku som bola nadšená, keď sa mi žaloval, ako ho mladá komanduje a ako mu miznú peniaze z podnikateľských účtov. Rástla som od pýchy, keď sa mi zveroval a zahrňal ma komplimentmi, až kým ma praktická Tina nedostala do obrazu.

„Zobuď sa, dievča, nemá matku a niekomu sa zveriť musí.“ A tým sa psychologické sedenia s mojím ex skončili.

„Uf, Renči, ja už nevládzem, vykašlime sa na cvičenie a poďme do baru.“

Sledovala som Tinu a jej silikónové trojky, odolávajúce zemskej príťažlivosti a bijúce do očí všetkých chlapov v posilňovni.

„Aj tak nikdy nebudem mať dokonale súmernú postavu, stačí, že som krásna,“ skromne skonštatovala Tina a už sa vliekla do sprchy.

Ja som poctivo dokončila svoju zostavu a unavená, ale spokojná som ju nasledovala. V bare som si skontrolovala mobil a našla som dva neprijaté hovory. Od Sašky a Lenky.

„Mami, dnes sa domov nemusíš ponáhľať, budem trochu meškať,“ spustila Saška a ja som sa ledva dostala k slovu.

„Veď sme sa dohodli, že do desiatej budeš doma.“

„Viem, ale tie lístky do kina sme zohnali len veľmi ťažko.“

„Tak dobre,“ rezignovala som, „ale ponáhľaj sa domov, lebo nezaspím.“

„Jasné! Pá, mami.“

Tina si ma premerala a flegmaticky sa ma spýtala, či som pripravená stať sa babkou.

„Šibe ti?“ Takmer mi zabehlo.

„Renči, zlatko, kedy si naposledy bola v kine? Vraj ťažko

zohnali lístky! Choď sa pozrieť do hocikákeho kina, je tam najviac dvadsať ľudí a polovica z nich len preto, lebo si nemajú kde vrznúť.“

„No dovoľ, moja Saška má len sedemnásť.“

„Áno? A ty si kedy prišla o panenstvo?“

„V šestnástich, ale to je iné.“

„A v čom je to iné?“

„Tina, prestaň rýpať, lebo si ťa vymažem z priateľov.“

Práve som chcela povedať, ako dobre sa jej káže, keď nemá deti, ale zjavila sa Lenka.

„Ahojte, nemohla som sa vám dovolať.“

Celkom som na ňu zabudla. „Lenka, prepáč, už sme ani nedúfali, že prídeš.“

„Chlapci nemohli zaspáť a Miloš prišiel neskoro z práce.“

„Mal blbé reči?“ spýtala sa Tina.

„Ako vždy. Vraj také výbehové typy, ako sme my, by už nemali do baru ani púšťať, nieto ešte obsluhovať.“

„On sa niekedy aj pozrie do zrkadla? Veď pri tom plešatom trtkovi vyzeráš ako jeho dcéra.“

„Váž slová, Tina, je to môj manžel.“

„Zlatíčko, veď práve. Mal by ťa nosiť na rukách, a nie si na tebe zvyšovať ego. Ak vôbec nejaké má.“

Počas ich slovnej prestrelky, ktorá patrila k našim rituálom, som uvažovala nad svojím životom. Tina má svojich milencov, Lenka svoju rodinu. Saška mi čoskoro vyletí z hniezda a ja som čoraz osamelejšia.

„Pozrite sa na tú namakanú gorilu, ten má väčšie prsia ako ja!“ skríkla Tina, keď sa k nám blížil chlap ako hora.

Zastal pri našom stole a so zdvorilým úsmevom sa spýtal: „Prepáčte, nechcem byť vtieravý, ale ste mi akási povedomá. Nepoznáme sa odniekiaľ?“

Keď som zaregistrovala, že otázka patrí mne, začali sa mi chvieť ešte aj uši, len neviem, či od strachu, alebo od vzrušenia...

„Myslím... teda... určite nie...“ vykoktala som a v panike som gúľala očami.

„Krásne ženy si pamätám, len v mojom veku už neviem, kde ich zaradiť.“

„No dovoľte, ja som s vami nikdy nespala!“ vyhrkla som a periférne som zaregistrovala, ako Tine ovisla spodná pera.

„Ja... len som chcel povedať, že vás určite odniekiaľ poznám.“ Rozlúčil sa a odišiel.

„Au, to bolo čo?“ prebrala som sa až na kopanec pod stolom.

„Si normálna?“ skríkla Tina.

Lenka vyplašene sledovala celú situáciu a napokon vybuchla do hurónskeho smiechu. „Takto si frajera určite nenájdeš. Veď svojím správaním odstrašíš aj mŕtvolu!“

„Čo len na tebe videl? Navyše ak tu sedím ja!“ nechápala Tina.

„No dovol!“ ozvala sa Lenka. „Chceš povedať, že si najkrajšia na svete?“

„Na svete nie, ale z nás troch určite,“ skromne podotkla Tina.

Nasledujúce ráno som sa prebúdzala pomaly. Po prvé preto, lebo bol víkend a po druhé preto, lebo som mala krásny sen s neznámym. Obdivovala som jeho mužné telo, až kým ma neprebrala realita – moja Saška.

„A vraj nezaspíš, kým sa nevrátim. Chrápala si ako motorová píla, mami.“